

skjønne efter de her foretagne Forsøg, ikke, uden at den ved mulige Forandringer gjøres mere uimodtagelig for disse flette Driftsforhold, tør anbefales til Benyttelse.

Den kunde forlanges indført strax i alle Dampbrænderier, hvad der ikke vilde være umuligt, og heller ikke kunde siges at stride mod Billighed, men ligesom dette ikke var bestemt i Forslaget af 1871, har man heller ikke kunnet finde det stemmende med den Lømselighed, hvormed Reformer i det Hele bør gennemføres.

Som i Forslaget af 1871 kunde man ogsaa gaa den suldstændige Frivilligheds Vej, og beholde de to Beskatningsprinciper sideordnede, saa at enhver Brændevinsbrænder kunde vælge, og kunde nyanlægge Brænderier, og saadanne Brænderier, der forandres til Dampbrænderier, samt hvor der benyttes andet Materiale end det sædvanlige, skulde beskattes efter Udbytte, men Resultatet heraf vilde blive, at kun Stærbrænderier, og de Brændevinsbrændere, der mente at staa sig ved det, vilde gaa over til den ny Beskatning, og Afgiften maatte nødvendigvis komme til at spille en Rolle, der sikkert var lidet heldig for Produktionens Udvikling, hvorhos man desuden i en uoverskuelig Fremtid som til samtidig at have 2 Beskatningssystemer med forskellige Lovbestemmelser og en forskellig Kontrol, et Forhold, som kunde berede Vanskeligheder i flere Henseender.

Med nærværende Forslag har man derfor fulgt en Middevei, idet det, naar de ellers kunne opfylde de stillede Betingelser, overlades til Brændevinsbrænderne selv, hvilken Beskatningsmaade de foretrække; men samtidig har man sat Fristen herfor til 1ste April 1890. Fra dette Tidspunkt skulde alle Brænderier beskattes efter Udbytte. Herved vil man formentlig kunne tilfredsstille alle Indvendinger, Overgangen vil blive let, da det overlades til Brændevinsbrænderne selv, om de vilde have Maaleren, og den Frist, der gives inden den endelige Gjennemførelse af Udbyttebeskatningen, er saa rigelig, at Driften i det Hele taget uden Gæne maa kunne indrette sig paa Forandringen.

Ved Fastsættelsen af en saadan bestemt Brændevins Brænderbeskatningens Bedøvelse har man derhos troet at kunne ubelade den tidligere stillede Fordring paa Antagelse af Udbyttebeskatning ved Anvendelse af andet Materiale end det nu brugelige, hvad der i enkelte Tilfælde maatte kunde medføre en Ubillighed.

Til § 1.

Herunder er optaget en Bemyndigelse for Lovgivningen til at forvisse sig om, at de Destillerapparater, der benyttes af Apothekere og Kemikere samt Destillatører og Liqueurfabrikanter, ikke misbruges til Afbrænding af Mæsse eller Destillation af spiritusholdige Stoffer. Denne Bestemmelse, der ikke haves før, og ogsaa i enkelte Tilfælde er bleven savnet, danner formentlig et naturligt Supplement til Brændevinsbeskatningen.

Til § 5.

Som ovenfor anført blev Afgiften af Brændevinstilvirkningen ved Lovene af 17de Februar 1851 og 28de Mai 1853 sat til 64 $\frac{1}{2}$ pr. $\frac{1}{2}$ af det benyttede Gjæringsstans Rumindhold, hvorved der beregnedes en Afgift af 4 $\frac{1}{2}$ for hver Pot Brændevin af 8 Graders Styrke efter Spendrups Alkoholometer, idet det Gjennemsnitsudbyttet efter Brænderidriftens Standpunkt dengang ansloges at være 16 Potter af det nævnte Brændevin for hver Tønde Karrum. Denne Afgift blev ved Krigsstatsloven af 5te August 1864 forhøjet med 50 pCt. eller til 1 Rd. pr. $\frac{1}{2}$ Karrum, hvorved der altfaa efter den foretaaende Beregning skulde ske en Forhøielse fra 4 $\frac{1}{2}$ til 6 $\frac{1}{2}$ pr. Pot Brændevin af 8° Styrke.

Paa Grund af den efterhaanden foregaaende Udvikling af Brændevinstilvirkningen ved en bedre Drift og bedre Redskaber, saavel til Mæssens Bearbejdelse som til dens Afbrænding, har den fastsatte Afgift af 6 $\frac{1}{2}$ pr. Pot Brændevin af 8° Styrke imidlertid alt længe i Virkeligheden ikkun været nominal, idet Gjennemsnitsudbyttet pr. $\frac{1}{2}$ Karrum jævnt er steget. Ved Lov af 24de Februar 1865 blev derfor ogsaa til Sikkerhed for Statskassen Afgiftsgodtgjørelsen ved Udskjel af Brændevin nedsat til et Beløb, som forudsatte et Gjennemsnitsudbytte af 20 Potter pr. $\frac{1}{2}$ Karrum. Men ogsaa dette Gjennemsnitsudbytte maa anses for at være for lavt anjat, idetmindste for vel brennende Brænderiers Vedkommende, og navnlig maa Dampbrænderierens Udbytte efter de forskellige Forbedringer i Driften, der ere foretagne, sættes ikke lidet høiere, hvad der klart fremgaar af den paa Bilag B. opførte Sammenstilling af de forskellige Brænderiers Udbytte, og som ogsaa var Grundlaget for den i afvigte Rigsdagssamling vedtagne Nedsættelse af Udskjelsgodtgjørelsen. Lovforslaget ansætter Afgiften ved Udbyttebeskatningen til 25 Ore pr. Pot absolut Alkohol, eller i Overgangstiden ved Karrumsbeskatningen til 3 Kr. 28 Ore pr. $\frac{1}{2}$ Karrum. For det førstnævnte Beløbs Vedkommende har man bibeholdt Afgiften fra Lovforslaget af 1871 — 6 $\frac{1}{2}$ pr. Pot Spiritus à 50 pCt. Tralles — kun er ved Afgiftsansættelsen istedetfor 1 Pot à 50 pCt. sat 1 Pot à 100 pCt., hvilket formentlig er mere korrekt og stemmende med Beskatningens Karakter, samt desuden letter Afslæningen paa Apparatet. Derimod har det været nødvendigt at foretage en Forhøielse af den i nævnte Forslag optagne Afgift af Brænderier, der beskattes efter Karrum, fordi der, saafremt man nu som i 1871 gik ud fra et Gjennemsnitsudbytte af 24 Potter, vilde kunne ventes et Tab for Statskassen, og desuden skabtes en Ullighed mellem de Brænderier, der beskattes efter Udbytte, og de, der beskattes efter Karrum, der maatte virke som Præmie for den nuværende Beskatning. Som Følge heraf er man gaaet ud fra et Ud-